

основава върху агресивен, понякога даже садистичен импулс, цел на който е да бъде завладян обектът на страстта, докато женското начало е по-скоро пасивно и приемащо. Но у Димовите героини съществуват и двата аспекта. Любовта-притежание в особено оголен вид е показана в поведението на Фани Хорн и на Адриана: „Тя искаше да *сграбчи това сърце направо, да го откъсне, както грубите ръце на лаком човек откъсват узрелия плод от дървото. Тя искаше да го погълне, да се насити от него без друга мисъл освен мисълта за удоволствието, което щеше да изпита*“ (ОД, 159); „Тя си въобразяваше, че само *трябваше да отиде в Пеня Ронда и да протегне ръката си, за да го улови, след като предварително с цинична откровеност му бе признала любовта си, сякаш за да спести едно празно отиване*“ (ОД, 159); „*Ето че се отказваше от плячката тъкмо в последния миг, когато трябва само да протегне ръката си и да я улови*“ (ОД, 235).

Езикът на тропите при изграждането на образите буквално дублира онзи символен ред, с който Юнг свързва архетипа на Кора: **русалка, нимфа, дива котка, пантера**. Примерите от четирите романа са толкова много, че бихме могли да ги обработим статистически, ако вярвахме, че това би било по-информативно от простата им констатация. Но вместо статистика ще приведем за всяка една от героините по няколко типични примера в контекст - Фани Хорн: „... *тя приличаше ту на плаха пансионерка, ту на хищно животно, което се наслаждава на неминуемата сигурност на плячката си*“ (ОД, 131); *Зелените ѝ котешки очи святкаха лъстиво*“ (ОД, 160); „*И тъй както пеперудата се хвърля в пламъка, който ще я изгори, така и тя се хвърли върху монаха, обхвана го като пантера и впи устни в неговите* (ОД, 242); „*Но как мразеше сега този монах, как искаше да прегризе гърлото му с яростта на пантера!*“ (ОД, 244).

Адриана: „...*зелените ѝ очи на русалка, които другарите му намираха тъй прекрасни... В тоя момент те гледаха пред себе си втрепенено и неподвижно, като очи на рис или на дива котка, която дебне плячката си*“ (РБЗ, 94); „*Когато се обърна втори път, очите ѝ светеха с израз на разгневена котка*“ (РБЗ, 98); „*Като алчна пантера тя се наслаждаваше предварително с поглед на жертвата си*“ (РБЗ, 103); „*Очите на непознатата галеха и смущаваха, в тях имаше нещо неизразимо, някаква ужасна, зелена магия, която обхващаше човека като мрежа*“ (РБЗ, 149). Ирина: „*Тя настърхна като разсърдена котка...*“ (Т, I, 137).